

Aydınlanma; insanın tebaa ve kul olmaktan vatandaş ve birey olmaya yöneldiği bir süreçtir. Başkasının diliyle düşünmeye çalışmak, doğrudan başkasının düşünce çerçevesini ve alt yapısını benimsemek anlamına gelir. Bağımsız düşünce ise bağımsız dil olmadan olmaz.

Bağımsız düşünce bireyin aklıyla doğruyu aramasıdır. Diğer bir deyişle; bireyin kendi kendini oluşturmasıdır. Dil düşüncenin alt yapısıdır. Dil birey olmanın da koşuludur.

Günümüzde Kuran'ın Türkçeleştirilmesine karşı çıkanlar, insanların dini kendi akıllarıyla yorumlamasına, anlamasına karşı çıkanlardır. Din devletin istediği de zaten dini, bırakınız tartışmayı, anlamaktan aciz kulların varlığıdır. Atatürk, dil devrimiyle, işe bu en önemli aydınlanma adımının da öncülüğünü yapmıştır. Toplumsal dille bireysel dili bir araya getirmiş, dahası Arap abecesi yerine Türkçeye daha uygun Latin abecesi getirerek okuma-yazma devrimini gerçekleştirmiştir. Dil olmadan birey olamayacağını, okuma-yazmanın da dilsel gelişmenin itici gücü olduğunu bilen Atatürk'ün ileri düşüncesini vurgulamak gereklidir. Günümüzde din toplumunun yerine gelmiş bulunan sanayileşmiş ve bilgi toplumu ismi verilen küreselleşmenin pençesindeki Amerikan egemenliğindeki teknoloji ve Avrupa pazarı ekonomisinin sömürgesi haline dönüşmekte olan Türkiye'ye ve Türk insanına koşulsuz izlemesi gerekli çok önemli ilkeler bırakmıştır.

“Yetkili kişiler”imiz demeç ve günlük konuşmalarına sıkıştırdıkları İngilizce sözcüklerle küreselleştiklerini kanıtlamak çabasındadırlar. Aslında; ortaçağ engizisyonunun yerini İngilizce almış ve çağdaş dünyamızı kaplamaya çalışmaktadır. Türkiye, bugünün koşullarında; Uluslararası Para Fonu (*International Monetary Fund-IMF*) güdümüyle, eğitim, sağlık, hukuk, ekonomi ve medyanın “tele vole” basitliğiyle ve “bilimsel etkinliklerimiz” de üçüncü sınıf taklitçilikten (aşırımacılıktan) öteye gidemez.

*Prof.Dr.; Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Çocuk Cerrahisi Ana BD, Cebeci Hastanesi 06100 Dikimevi-Ankara (gokcora@medicine.ankara.edu.tr).

Türkçemiz okunduğu gibi yazılan, yazıldığı gibi okunan, grameri kolay ve mantıklı, ondalık sisteme ve dolayısıyla çağdaş bilgi-işlem sistemlerine en çok uyum sağlayan dildir. Türkçe dünyanın konuşulan 6. büyük dilidir. Türkçe kullanımı, yayıldığı alan bakımından dünyanın 3. büyük dilidir. Türkçe diğer Türk dilleriyle birlikte Altay dil ailesinin bir kolunu oluşturur. Moğolca, Mançu-Tunguzca ve Korece'ye çok benzerlik gösterir. Diğer Altay dilleri gibi eklemeli (yani sözcüklerin eklerle oluşturulduğu) bir dildir. Sayı sıfatlarından sonra gelen adlar çoğul eki almazlar. Diğer bir deyişle; Türkçe resmi, devlet, azınlık, göçmen dili olarak 12 milyon kilometrekarelik bir coğrafyada kullanılmaktadır. Ancak; Türk Devletinin Türkçe dil politikası yoktur.

Türkçe konuşan insanlar, günümüzde eski Doğu bloğu ülkelerinin ortak kültür dili olan Rusça ile bilim-teknik ve diplomasi dili olarak öne çıkan İngilizcenin baskısıyla karşı karşıyadır. Tüm bu koşullara karşın, Bulgarca, Sırpça, Romence, Yunanca, Arapça, Farsça, Çince gibi resmi dillerin devlet baskısıyla öne çıktığı ülkelerde bile; Türkçe, siyasi ve sosyal koşullara bağlı ve yasaklanmış olduğu halde, azınlık dili olarak varlığını sürdürebilmiştir. Doğuda Arapça, Farsça, Çince, Hintçe; Batıda Almanca, İngilizce, Fransızca ve İspanyolca; Kuzeyde Rusça devlet ve kültür dili olarak kullanılırken ülkemizin, ne yazık ki, uygulamalı Türkçe politikası belirmemiştir.

Türkçe, ne kadar çok bilim dili olarak kullanılırsa; kültür, müzik, edebiyat, sözlü-yazılı, görüntülü yayında ve günlük kullanımda yer alırsa; Türk kültür varlığı olan dilimiz de o kadar uzun korunur ve yaşar.

Türk dili kollarının kayboluş ve yok oluş sürecini engellemek için Türkçe sözlük varlığı genişletilmelidir.

Anayasanın 42. maddesinde “Türkçeden başka hiçbir dil, eğitim ve öğretim kurumlarında Türk vatandaşlarına ana dilleri olarak okutulamaz ve öğretilemez” hükmü yer almaktadır.

Ancak güncel Türkiye ne bu anayasa maddesine, ne de aklın beklediği gelişmeye uygun gidiştedir!

İnsanlar ana dillerinde düşünürler, rüya görürler, hayal kurarlar ve yaratıcı özelliklerini gösterirler. Yabancı dil hayranlığımız aşağılık duygusu kadar kültür emperyalizminin de bir sonucudur; tanıtılarla tabelalarımıza kadar inmiştir (*hotel, motel, restaurant, show, WC gibi*). Dile sahip çıkılmazsa, gelecek kuşaklara bilgiyi, beceri, tutum ve davranışları ileten bilim dili için kullanılmazsa Latincenin başına geldiği gibi unutulur, ölür.

“Öyle istiyorum ki, Türk dili bilim yöntemleriyle kurallarını ortaya koysun ve her dalda yazı yazarlar, bütün terimleriyle çoğunluğun anlayabileceği güzel ahenkli dilimizi kullansınlar.”

Mustafa Kemal Atatürk

Atatürk döneminde ve sonrasında Türkiye’de aşağıdaki gelişmeler olmuştur:

- Dil devrimi,
- Dil encümeni toplantısı,
- Harf devrimi: Türk devriminin en önemli bölümlerinden biridir. Türkiye hariç, dünyada hiçbir ülke ilkokula başlayan bireyine iki ay içinde okuma-yazma öğretmemektedir. Bu önemli özellik yalnız Türkçe için geçerlidir! Ancak Türkçe ile bu eğitim başarılabilmiştir!
- Ankara Üniversitesine bağlı Dil-Tarih ve Coğrafya Fakültesinin kuruluşu,
- Türk Dil Kurumunun kurulması.

Hamdullah Suphi Tanrıöver gibi Türkçe’ye saygılı yazarlar (ki, aynı zamanda milletvekiliydi); **“Vatandaş Türkçe Konuş”** kampanyalarında öncülük etmişlerdir.

“Ülkesini, yüksek istiklâlini korumasını bilen Türk milleti, dilini de yabancı diller boyunduruğundan kurtarmalıdır.”

Mustafa Kemal Atatürk

“Temel ilke, Türk ulusunun saygın ve şerefli bir ulus olarak yaşaması ve yaşatılmasıdır. Bu ancak tam bağımsız olmakla sağlanabilir. Ne denli zengin ve gönençli olursa olsun bağımsızlıktan yoksun bir ulus, uygar insanlık karşısında uşak durumunda kalmaktan kurtulup daha yüksek bir işlem konusu olamaz. Yabancı devletlerin koruyuculuğunu ve bağışını istemek insanlık niteliklerinden yoksunluğu, güçsüzlük ve beceriksizliği açığa vurmaktan başka bir şey değildir. Saygınlık ve onuru, yetenekleri yüksek ve büyük olan Türk ulusu böylesine tutsak yaşamaktansa yok olsun daha iyidir.”

Mustafa Kemal Atatürk

Halen Avrupa Birliği ve Amerika Birleşik Devletleri (ABD)'nin Türkiye'ye ve Türk insanına karşı tutumu, bu kavramın ne kadar önemli olduğunu bizzat göstermekte ve yaşatmaktadır. Gerçekten bu aşağılık duruma düşmemiş olanların, isteyerek başlarına yabancı bir yönetici getirmeleri düşünülemez. Oysa Türk'ün içindekiler yani bazıları yurt dışındaki çok uluslu şirketler aracılığıyla Türkiye'nin tarımını, hayvancılığını, ormanlarını, sanatkârını, sanayicisini, esnafını hiçe sayarak Türkiye'yi parçalanması gerekli, sömürülecek bir ulus olarak görmekte; bu ülkeye ve insanlarına büyük kötülük yapmaktadır.

“Uygulamayı bir takım evrelere ayırmak ve adım adım yürüyerek amaca varmak gerekir. Bu nedenle önce içimizde bizlere karşı sadece kendi kazançlarını önde tutarak yabancıların acenteliği görevini üstlenmiş ve satın alınmışların bertaraf edilmesi gerekir. “

Mustafa Kemal Atatürk

Büyük Atatürk'ün Büyük Millet Meclisinde okuduğu Nutuk'unda söylediği gibi: ***“Ey Türk gençliği: Birinci görevin; Türk bağımsızlığını, Türk cumhuriyetini, sonsuzluğa değin korumak ve savunmaktır. Varlığının ve geleceğinin biricik temeli budur. Bu temel, senin en değerli güven kaynağıdır”*** kavramında çare aranmalıdır. Yabancı ülkelerin, özellikle Avrupa Birliği ve ABD'nin Kemalizm'e ve Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı çıkmalarının nedeni de Türkiye'den ve genç nüfusundan korktukları içindir.

Türkler Orta Asya'yı terk ederek yüzyıllar boyu göçebe yaşamlarını sürdürürlerken uzun yıllar süren kanlı savaşlardan sonra zorla kabul ettirildikleri İslam dini ve Arapların etkisiyle eğitim olanaklarından ya uzaklaştılar ya da dünyayı tek taraflı ve sadece “yüce Tanrıya teslim olmuş erkek egemen toplumun” gözüyle görmeye başladılar. Kuran ve dinsel yazıları okumak ve yorumlayabilmek o zamanki eğitimin tümünü kapsıyordu. Böylelikle Osmanlı devletinin kontrolü altındaki Türk toplumu bilim ve edebiyat ile temel eğitim üzerindeki yönelişlerini kaybetti. Fatih Sultan Mehmet'in İstanbul'u zaptıyla birlikte kurulan üniversite yapısı da öncelikle teolojiye yönelikti. Matbaa bu nedenle keşfinden çok sonra ülke insanının hizmetine girdi. Aydın ve okumuş kişi; dinsel eserleri okuyup yorumlayabilen, Farsça ve Arapça bilenler olarak tanımlandı. Osmanlıda Avrupa ile olan ilişkilerin artmasıyla eğitimde çağdaşlaşma sağlanamadı. Ancak Atatürk'ün Türkiye Cumhuriyeti'ni kurmasıyla bu gerçekleşebildi. Dini eğitim veren kuruluşlar (tekke ve zaviyeler) kapatıldı. Oy kaygıları nedeniyle kendisinden sonra yönetime gelenler din eğitimi ile yeraltında uğraşanlara olanaklarını artırdılar.

1923 Türkiye'sinde 222 imam-hatip öğrencisi varken, günümüzde okul sayısı 590 öğrenci sayısı 500.000'e yükselmiştir. Ciddi bir gazeteyi okuyan kişi sayısı bugün Türkiye'de sadece bir milyon ile sınırlıdır. Çok basım yapan edebiyat eserleri bile ancak 10.000'lik basımla sınırlıdır. Milli Eğitim Bakanlığı okullarında ancak Talim Terbiye Kurulunun onayladığı ders kitapları okunması zorunluluğu olduğundan, ezbere dayalı öğrenim yöntemi alışlageldiğinden, okumaya alışmamış bir Türk toplumunun değişik kitapları, dergileri okuması ve bunları tartışması, araştırmaya yönelmesi son derece güç görünmektedir!

Eğitimcilerin böylesine merkezi bir otoriteye bağımlı olması eğitim olanaklarını da kısıtlamaktadır. Devlet eğitimin %99'unu üstlenmiş ve bütçenin ancak %7'lik bir oranını bu fasla bağlayabilmiştir. Eğitime ayrılan bütçenin ise ancak %5'i hızla nüfusu artan bu ülkenin yeni okullarının yapımına ayrılmaktadır. Sınıf başı ortalama öğrenci sayısının 70 olduğu bu ülkede bazı sınıflar değişik yaş gruplarını da içermekte ve 120 kişiye kadar çıkmaktadır. Ticaret ve teknoloji meslek eğitimi veren okullar yetersizdir. Teknoloji ile gelişmesini sağlaması beklenen Türkiye için tabii ki büyük bir dezavantajdır. Üniversite mezunu ile işçi arasında yer alması beklenen teknik eleman eksikliği çok fazladır.

Klasik devlet okulları eğitim sistemi 1924'lerdekine göre gelişim göstermemiştir. Tek bir merkezin idaresinden çok her yörede yer alan hem devlet kökenli hem de sivillerden oluşan örgütsel yapılanmalara büyük gereksinim vardır. Devlet ancak genel doğrultularla ilgilenmeli gerisini bölgesel okula bırakmalıdır. *Kalite standartlarının yükseltilmesi, keşif ve icatlar ancak bu şekilde ortaya çıkacaktır.* Kaldı ki, günümüzün öğretmelerinin kalitesi de düşmüş ve buna bağlı olarak da toplumdaki saygınlıkları değer yitirmiştir. Geçinebilmeleri için ikinci, üçüncü iş yapar hale gelmişlerdir. Eğitimden yoksun kalmış ailelerin bile çocuklarının doğru eğitimi için varını yoğunu feda edebilmesi ve bu konudaki hevesleri eğitimcileri de yüreklendirmektedir.

Ne yazık ki; güçlülerin haklı görüldüğü ve adına çağdaş denilen garip bir dönemi yaşıyoruz. ABD'nin, İngiltere'nin ve peşlerinden sürükledikleri Avrupa Birliği üyesi ülkelerin Irak halkına yaptığı eziyet bunun yakın zamanda yaşadığımız en belirgin örneğidir.

Eğitimin ikinci plana itilmesi ülkede düşüşü başlatır!

Dilini kaybeden ülke kimliğini ve geleceğini de kaybetmiştir!

Dünyanın en gelişmiş ve refah içindeki ülkesi sayılan ABD; 17.04.1983 tarihli *Eğitim Komisyonu* açıklamasıyla; ABD risk altındaki ülke olarak ilan edilmiştir. 12 yıl zorunlu eğitim ile yükümlü ABD toplumunda; 300 milyona yaklaşan nüfusun %10'unun okuryazar olmadığı, lise mezunlarının %20'sinin okuryazar ama okuduğunu anlayamadığı, lise dönemi öğrencilerin %10'u tarikat ya da çete üyesi olduğu, 11–12 yaşlarda fuhuşun başladığı bir ortam vardır. Diğer yandan; dünyanın en iyi 10 üniversitesi ABD'de olmakla birlikte bunları oluşturan eğitim kitlesinde %90 yabancı öğrenciler yer almaktadır.

Amerikancı olmak ise Türkiye'nin son 50 yıldır oyuna geldiği yanlış bir yöneliştir!

Almanya'da; Mart 2002 tarihli *Der Spiegel* dergisinde yayınlanan eğitim raporuna göre: aşağıda sıralanmış sözcük ve kavramlar ön plana çıkartılmaya çalışılmaktadır:

- “Bilgi çağındayız,
- Bilgi hamallığına paydos,
- Tuşa bas öğren,
- Kahrolsun müfredat,
- Ezberci eğitim bir felaket,
- Çocuk doğduğunda bilgedir,
- Öğrenci odaklı eğitim,
- Öğrenme merkezli eğitim: Öğrenci – öğrenci ve öğrenci – eğitimci etkileşimi
- Ev ödevi saçmalık,
- Forma saçmalık (aidiyet duygusundan yoksunluk! Ve eksik disiplin!),
- Okul bir yarış ortamı olmamalıdır,
- İyi öğretmen de ne demek? Koçluk yapsın yeter.”

Türkiye için Batıcılığa karşılık ulusallık ikilemi yaşanmaktadır. Önemli ölçüde basın-yayın aracılığıyla batıya yönelik içi boş bir öykünme söz konusudur. Köy enstitüleri, yüksek öğretmen okulları nerededir ve niçin ortadan kaldırılmıştır? Küpe, jöleli saçlar, balıkçı yaka, üzerinde marka ya da yabancı sözcük yazan giysiler gibi imgeler neden giderek yaygınlaşmaktadır?

Öğretmenler; arkalarında devlet bulunmayan devlet memurları olarak “uç maymunu” oynamaktadırlar ve “bana dokunmayan yılan bin yaşasın” yaşam görüşüyle “ikinci bir iş ve gelir kaynağı”nın peşinden sürüklenmektedirler.

Televizyon ve sinema ile kültür emperyalizmi uygulayan egemen ülkeler; vurma-kırma, çeteleşme, uyuşturucu, aşırı cinsellik biçimde Türk toplumunu kötü yönde etkilemektedir.

Orta-son, lise-son sınıf öğrencilerin ikinci yarı-yıl devam sorunları; sahte sağlık raporları, bu dönemden soru sorulmaması giderek keskinleşen ikilemleri artırmaktadır.

Milli Eğitim Bakanlığı özel dershanelere hafta-içi ders verme iznini iptal etmelidir.

Liseler; özel, yabancı, Anadolu, süper, genel (%66), meslek (%33) olarak ayrılmıştır.

İlk ve orta öğretimin 64.000 okulundan sadece 2.000’inde bilgisayar laboratuvarları bulunmaktadır. Bunların çoğunun internet bağlantısı yoktur ve kötü akımlardan korunmalarına ilişkin tedbirler ise çok arkadan gelmektedir.

Bütçenin sadece %7,4–7,6’sı eğitime ayrılmış durumdadır. Bu bütçe en az %100 artırılmalıdır.

Türkiye diğer ülkelerle sıralandığında	Dünya nüfusunun %1,1’ni Bilgi üretiminin %0,9’unu oluşturuyor. Ekonomide 22. sırada iken; (kimilerine göre 19.) Sağlıkta 57. sırada Eğitimde 133. sıradadır!
--	--

Türkiye’de 19 milyon genç; ilk, orta ve yüksek eğitim içinde genç ve dinamik bir nüfus vardır.

Öncelikli devlet görevleri: Adalet, sağlık ve eğitimidir.

Geri kalmışlık: Cahillik, yanlış ve geleceğe yönelik plansız, programsız ve eşit olmayan eğitimden kaynaklanmaktadır.

2002 değeriyle	Türkiye	Yunanistan	Tunus	Zimbabwe	OECD
ABD doları	375	2400	890	770	3.900

Tablo 1: Bütçeden Kişi Başına Ayrılan Eğitim Payı

Türkiye’de ilk ve orta öğretimde sınıfta ortalama kişi: 55–60; öğretmen: 600.000; derslik: 100.000; birleştirilmiş sınıflar halen sürmektedir.

Halen %17 öğretmen baskı ve dayakla öğrencileri sınıfta tutabilmektedir. Öğrenmeyi öğrenmek kavramı çok uzakta görünmektedir!

Düşünen ve sorgulayan kişiler yetiştirmek, beyin destekleyici bir eğitim böylelikle hayalden öteye gitmemektedir.

Türkiye	Namibya	Zimbabwe	Kenya
60 / 85	84 / 92	66 / 83	86 / 92

Tablo 2. 6–14 Yaş Arası Öğrenciler Arası Fırsat Eşitliği: Yoksul/Zengin; Kız/Erkek (UNICEF, 2002).

Üniversite ve bilim; insan ve toplum ilişkilerinden (ekonomik, siyasal ve kültürel) bağımsız değildir. Aydınlanma çağı bilimin yaratılması ve yayılmasında seküler (dinden bağımsız) bir eğitim anlayışının doğmasını sağlamıştır. Diğer taraftan “sermaye”; bilimi ve onun yarattığı kurum olan üniversiteyi kendi amaçları doğrultusunda kullanmaktadır.

Bilim “nihai bilgiler bütünü” olmayıp, yalnızca belli zaman biriminde elde edilmiş olan bilgi birikimini ifade eder. Yaratılan bilim objektif de olsa; nerede, ne zaman, ne için ve kimin yararına kullanılacağı ise toplumsal ilişkilerin sonucunda tayin olmaktadır. Örneğin; insan genomunun deşifre edilmesi nitel ve nicelik olarak objektif ve bilimsel bir bulgu olmasına karşın, sermaye tarafından patentlenmek istenmesi ekonomik, siyasal ve egemenlik sorunu haline dönüşmüştür. Başka ülke ve ırklar konusunda ayrıntılı genetik bilgiye sahip olan, onlara satılacak ilaçların niteliklerini de belirleyebilmektedir.

Bilimin nasıl oluşacağına ve kimin yararına birikeceğine toplum sınıfları karar verirken, bilimi içinde yaratan ve yaşatan fiziki kurumlar üniversitelerdir. Yükseköğretim Kurumu (YÖK) ise yüksek öğretimin planlanması ve yürütülmesiyle ilgili bir eşgüdüm kurumu olmak yerine bir baskı kurumu olarak biçimlenmiştir.

Ülkeler genellikle, eğitime yeterince kaynak aktaramadıklarından şikayet ederler. Tüm dünyada temel eğitim

sağlanması için yılda 6 milyar Amerikan doları yeterliyken, sadece Avrupa'da sigaraya harcanan para 50 milyar Amerikan doları, dondurmaya 11 milyardır. Gelişmiş ve gelişmekte olan (*kalkınması engellenmiş*) ülkeler arasındaki eğitim makasının daha açılması bu durumda olanaksızlaşmaktadır.

Halen yetişkin dünya nüfusunun ancak yarısı ilköğretim eğitimini almıştır. İlköğretim çağında olduğu halde eğitim alamayanlar 1990'larda 127 milyon iken günümüzde 110 milyona düşmekle birlikte kadın erkek arası eşitsizlik 2/3 oranıyla süregelmektedir.

Gelişmekte olan ülke çocuklarının %20-60'ı (14 ülkede 250 milyon çocuk) aynı zamanda (%50'si tam zamanlı) çalışmaktadır. Okul öncesi eğitim gelişmiş ülkelerde %74 iken gelişmekte olanlarda %32'de kalmış, ekonomik performansla yakın ilişki göstermiştir. Orta öğretimde okullaşma özellikle gelişmiş ülkeler tarafına yönelmek üzere son elli yılda on kez artmış, OECD ülkelerinde %40 genç lisans ve yüksek lisans yüksek öğretimlerini sürdürebilmiştir. Kendi ülkesi dışında yüksek eğitim gören 1,6 milyon öğrencinin 1,4 milyonu gelişmiş ülkelerde bu eğitimi almaktadır. Yabancı öğrencilerin yarısı gelişmekte olan ülkelere gelmektedir.

1970–2000 döneminde yetişkinlerde okuma yazma oranı kadınlarda %55–74, erkeklerde %71-85'e artmıştır. 1950–2000 döneminde yüksek öğretime devam etme kadınlarda %32–48 olmuştur. Avrupa ve Kuzey Amerika'da yüksek öğretimde erkekten çok kadın bulunmaktadır. Okul öncesi öğretmenlerin %94'ü, ilköğretimde %58'i, orta öğretimde %48'i kadındır. Avrupa ve Kuzey Amerika'da kadınların %2'si, erkeklerin %1'i, Güney Asya'da kadınların %60'ı, erkeklerin %33'ü okuma-yazma bilmemektedir.

Türkiye'de 58.900 eğitim mekânında 16.100.000 öğrenci okumaktadır. Bu kademelerde toplam 578.000 eğitimci yer almaktadır. 11.800 okulda ikili eğitim sürdürülmektedir. Şehirleşme eğilimi ve hızı dikkate alınmadan 1960-70'li yıllarda köyde yapılan okullar kapatılmak durumuna gelmiştir. Okulların %72'si ancak öğrencilerin %27'sinin olduğu köylerde dir. En büyük eğitim kaybı orta öğretimden yüksek öğretime geçerken yaşanmaktadır; İlk>orta ile orta>yüksek eğitimde devam edememe durumu %8 ile %78,3 gibi çarpıcı rakamlarla gösterilmektedir.

En zayıf eğitim kademeleri okul öncesi ve yüksek öğretimde dir. Ara eleman sorunu sürmekte ve mesleki ile teknik eğitim yetersiz kalmıştır. Eğitimde kalite ve maliyet sorunları giderek büyümektedir. İnsan kaynakları sorunu çözülememektedir.

Araştırma, kitlesel eğitim, mesleki eğitim, uzaktan, ticari amaçlı örgün ve uzaktan, şirket bünyesinde eğitim gibi değişken yüksek eğitim kurumları oluşmuştur. Ar-Ge (araştırma-geliştirme faaliyetleri); özel şirket, kamu ve üniversiteleri içermekte, bilgi teknolojileri temelli bilgi toplumunu oluşturmak durumundadır.

Sayın Prof.Dr. Oktay Sinanoğlu'nun belirttiği gibi: “....**Geriye bakmak âdetim değildir. Hep bugün ve yarınla meşgul oldum...**” sözüyle başlayarak, “**Ben sizinle bu söyleşiyi halkımıza, gençlerimize bazı önemli meseleleri, Batı'nın Türkiye'nin başına yıllardır sinsi sinsi ne çoraplar örmekte olduğunu, bunlara karşı nasıl tedbir almamız gerektiğini, bilimde teknikte, eğitimde ve hatta bunların hepsinin temelde dayandığı dış siyasette Türkiye'nin nasıl kendine özgü hedefleri olabileceğini, oralara doğru, dünyadaki güçler arasında denge sağlayarak nasıl hem küresel, hem de bağımsız, onurlu, şerefli, ulusumuzu köle olmaktan koruyacak, refaha ve huzura kavuşturacak bir yolda yürüyebileceğimizi, bugünkü vahim durumumuzdan sıyrılmak için yeniden Kuvayi Milliye ve Atatürk ruhunu nasıl canlandırmamız gerektiğini duyurmak için yapıyorum**” diye deneyimlerini, görüş ve önerilerini özetlemektedir. “**Haysiyetine, kendi kaderini kendisi belirleme azmine, cihanda hak ettiği şerefli, itibarlı yerine yeniden kavuşmuş bir Türkiye**” temennisinde bulunmaktadır.

Türkçe mutlaka Avrupa Birliği ve Birleşmiş Milletler dillerinden biri durumuna getirilmelidir.

Ömer Seyfettin: “**Benim vatanımın sınırları Edirne'den başlayıp Hakkari'de bitmez. Benim vatanımın sınırları Türkçe konuşulan yerde başlar, Türkçe konuşulan yerde biter.**”

Yusuf Yanç: “**Toprağımızı, bayrağımızı, inancımızı çaldırmayalım derken; dilimizin çalındığını, talan edildiğini, özün el diline özendiğine içi yananınız var mı? Masallarımızı, tekerlemelerimizi, atasözlerimizi kaybettik. Şarkılarımızı, türkülerimizi, ninnilerimizi kaybettik. Türkçemiz elden gidiyor. Dizini döveniniz var mı ?**”

Bir ülkede etik değerlerin oluşup kök salmasında birinci derecede etken dilleri ve eğitim düzeyleridir. Ana diline saygıyı böylesine yitiren ülke Atatürk devrimleriyle öne çıkartılan dilin önemini unutmuş gözükmektedir.

Atatürk: **Ülkesinin yüksek bağımsızlığını korumasını bilen yabancı dillerin boyunduruğundan kurtarmalıdır. Milli eğitim esas olduktan sonra ve araçlarını da milli yapmak zorunluluğu tartışılmaz.**”

12 Eylül 1980 rejiminin en büyük kötülüklerinden biri de yabancı dille eğitime yasallık kazandırmasıdır. 1983’de kabul edilen 2923 sayılı yasa Türk milli eğitimine yıkım getirmektedir. Yabancı dille eğitim yüksek, orta, ilk hatta ana öğretime kadar girmiştir. Yabancı dille eğitim öğrencileri ezberciliğe yöneltmektedir. Yabancı dilde eğitim tek taraflı, ruhsuz, ezberci ve öykünmecidir. Öğretmen öğrenciye yabancıdır. Askeri liselerde 1974–90 döneminde yabancı dille eğitimden verim alınmadığından yeniden Türkçe eğitime dönmüştür. Yabancı dilde eğitim Türkiye’yi yeniden Serv yıllarına götürmek isteyen güçlerin oyunudur!

Atatürk: **“Türkiye Cumhuriyeti’nin temeli kültürdür....”** 1936

Yakın zamanda Avrupa Birliği, fonetik ve üstün bir dil olan Türkçenin yetersizliğini vurgulamakta; özellikle Kürtçe isimler için “q”, “w”, “x” harflerinin de alfabemize katılmasını hiç utanmadan isteyebilmektedirler. At binenin, kılıç kuşananındır. Dilimize sahip çıkalım lütfen.

Kaynakça

- Abacıoğlu, N. (2003). Üniversiteler ve bilim neye hizmet etmeli? *Üniversite ve Toplum*, 3. [Çevrimiçi], Elektronik adres: <http://www.universitetoplum.com.tr>
- Akalın, Ş. (t.y.). Türkçenin sorunları. *Bilim ve Aklın Aydınlığında Eğitim Dergisi*.
- Atatürk, M.K. (1927). *Nutuk*. Cumhuriyet Halk Partisi II. Kurultayı.
- Bilgen, S. (t.y.). Yabancı dilde eğitim ve bilim dili Türkçe. Elektronik adres: <http://www.metu.edu.tr/home/wwwoed/htm/Turkcemiz>
- Bozkurt, M. (t.y.). Türkçe dil bayrağımız. [Çevrim içi], Elektronik adres: <http://www.homepage.ntlworld.com>
- Çotuksöken, Y. (t.y.). Dünya dili ve küresel dil üzerine. [Çevrim içi], Elektronik adres: <http://www.turkoloji.cu.edu.tr>
- Çubukçu, G. (t.y.). Türkçe çağdaş ve güçlü bir dildir! *Bilimdili*. [Çevrim içi], Elektronik adres: <http://www.turkischweb.com>
- Ergenç, C. (t.y.). Bilim dili ve anadili. *Bilimdili*. [Çevrim içi], Elektronik adres: <http://www.turkischweb.com>
- Erol Altacı, Ulusal Kanal televizyonu 10.09.03
- Gökçora, İ.H. (2003). Açılış konuşması. *Sağlık Bilimlerinde Süreli Yayıncılık Sempozyumu kitabı*. Ankara: TÜBİTAK.
- Güzel, H.C. (t.y.). En zengin dil: Türkçe. [Çevrim içi], Elektronik adres: <http://www.birses.net>

- Hacısalihoğlu, H. (t.y.). *Bilim dili Türkçe, yazım dili Türkçe*. [Çevrim içi], Elektronik adres: <http://www.dilimiz.gen.tr/makaleler>
- Karabulut, Ö. (t.y.). Yabancı dille eğitim yıkımdır. *Türk Dili*.
- Karakaya, A.E. (2003). Küresel bilimin otoyolundaki yayalar. *Üniversite ve Toplum*, 3 : 45-47. [Çevrim içi], Elektronik adres: <http://www.universitetoplum.com.tr>
- Kaya, M. (2003). Beyin göçü/erozyonu. *Üniversite ve Toplum*, 3: 18–34. [Çevrim içi], Elektronik adres: <http://www.universitetoplum.com.tr>
- Kayayerli, M. (2003). Türkçe'nin kullanımı ve dil politikası. *Ayyıldız*, 18 Eylül 2003. [Çevrim içi], Elektronik adres: <http://www.aygazete.com>
- Öymen, A. (2002). *Bir dönem, bir çocuk*. İstanbul: Doğan Kitapçılık A.Ş.
- Panel/Tübitak/Vizyon 2023: Eğitim ve insan kaynakları paneli (ara rapor). *Üniversite ve Toplum* 2003; 3: 12–27. [Çevrim içi], Elektronik adres: <http://www.universitetoplum.com.tr>
- Sinanoğlu, O. (2001). *Türk aynştaynı: Oktay Sinanoğlu kitabı*. İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları.
- Sinanoğlu, O. (t.y.). Türkçe matematik, bilim ve gönül. *TürkDili*
- Sönmez, H.M. (t.y.). Bilimsel yayınlarımız, Türkçe olarak yurtiçinde yayınlanmalı. *Türk Dili*
- Türk Dil Kurumu. (t.y.). *Türk dili*, [Çevrim içi], Elektronik adres: <http://www.tdk.gov.tr>
- Türk Dili*: Atatürk'ün dil ve kültür anlayışı.
- Umur, O. Türkçenin yüceltilmesinin önemi. *Türk Dili*
- Ülgen, M.N. (1999). *Turks, the other side of the mirror: A look at Türkiye and its people*. İstanbul: Göksu Matbaası.